



## Yo no moriré de amor

**Direcció i guió:** Marta Matute **País:** Espanya **Durada:** 94 min **Any:** 2026 **Gènere:** Drama  
**Interpretació:** Júlia Mascort, Sonia Almarcha, Tomás del Estal, Laura Weissmahr, **Música:**  
Simon Fransquet **Fotografia:** Sara Gallego **Distribuïdora:** Elastica Films **Estrena a Espanya:** 8/5/2026  
**No recomanada per a menors de 12 anys**  
**Versió original en espanyol**

### SINOPSI

Als seus 18 anys, la Claudia no vol ser l'heroïna de la seva família. La malaltia de la seva mare irromp a casa com una tempesta silenciosa. Tot i això, la Claudia només vol viure com qualsevol persona de la seva edat. Entre el deure familiar i l'anhel d'explotar la seva joventut, la Clàudia haurà de triar com estimar sense renunciar a si mateixa. (Elastica Films)

### CRÍTICA

**'Yo no moriré de amor' i 'La buena hija' eleven el nivell en la recta final del Festival de Màlaga**

**Les cineastes Marta Matute i Júlia de Paz aborden temes importants en dues pel·lícules protagonitzades per noies adolescents que brillen en una secció oficial en què prima un cinema comercial adotzenat i fàcilment digerible.**

Per fi una pel·lícula sobre un tema important –l'alzheimer, les cures- en la qual el com devora el què. A partir de la seva experiència personal, **Marta Matute** comprimeix en poc més de noranta minuts els sis anys de crua epopeia familiar que va suposar **la degeneració mental de la seva mare**, aquí encarnada per una superba Sonia Almarcha. No obstant això, i al contrari del que passa a, per exemple, *Corredora* (Laura García Alonso, 2026), aquí el protagonisme no recau en la víctima de la patologia, sinó en qui en pateix les conseqüències.

**Yo no moriré de amor** (Marta Matute, 2026) és **escrupolosa en el tractament del punt de vista** de la Claudia (Júlia Mascort), la filla petita d'un matrimoni que completa el seu pare (un no menys esplèndid Tomás del Estal), militar a la reserva. També hi ha la seva germana gran (Laura Weissmahr), que viu a Barcelona i supleix les seves absències i el seu sentiment de culpa comportant-se amb la severitat d'una governanta d'asil sense recursos, d'aquelles que avaluen les emocions amb fulls de càlcul.

La càmera de Marta Matute mai no es desenganxa de la **Claudia, adolescent, lesbiana, algú que veu avortat el seu accés a l'adulesa** per la càrrega que suposa atendre la seva mare, víctima d'una malaltia que l'avergonyeix i que li impedeix deixar anar els impulsos propis de la seva edat -conformar un programa doble amb *Jone, a veces* (Sara Fantova, 2025) sembla imperatiu-. Matute només s'aparta d'ella en ocasions molt puntuals, com quan a les reunions familiars necessita el primer pla d'un altre personatge per evidents motius dramàtics.

Però la pel·lícula no és només un model de rigor pel que fa a la perspectiva assumida, també **maneja amb expressiva elegància les el·lipsis**, s'estalvia explicacions que venen imposades per la lògica de la vida i dosifica els toms del relat sense caure en tremendismes; amb prou feines es puja el volum en un parell d'ocasions –la bronca de la Clàudia a un pare que no es cuida, la discussió entre les dues germanes- plenament justificades.

**Les seves escenes més emocionants són intenses des de la subtilitat:** el darrer petó entre mare i filla, filmat sense èmfasi però amb nervi i situat als primers compassos del film; i una carícia a la dutxa que t'escorre el cor com si fos una baieta xopa de sang.

Hi ha, també, **una idea de construcció/desconstrucció inherent a tot el procés de descomposició** i reunió familiar vinculat a la malaltia. Edificis en obres que mai no s'acaben d'acabar, promocions immobiliàries enmig de descampats, paisatges urbans a mig fer que reforcen la idea que la Claudia (i el seu entorn més íntim) travessa un reajustament interminable que, des d'un gens impositiu segon pla, mai no deixa d'estar present.

Aquesta és una **pel·lícula rodona**, amb un final que recupera l'humil colossalisme *akermanià* a través del pla d'una cuina despoblada, l'únic de **Yo no moriré de amor** en què la Claudia no apareix. Us prometo que no l'oblidareu.

Enric Alberó – elespanol.com